

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 292/2016
09.02.2017.године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Браниславе Апостоловић и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „АА“ из ..., кога заступа пуномоћник Светлана Анђелковић Милошевић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ из ..., кога заступа пуномоћник Синиша Брашанац, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 5614/14 од 23.06.2016.године, у седници већа одржаној дана 09.02.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Привредног апелационог суда Пж бр. 5614/14 од 23.06.2016.године и пресуда Привредног суда у Београду П бр. 3566/13 од 10.04.2014.године у делу правноснажно одбијеног тужбеног захтева и одлуке о трошковима и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Првостепеном пресудом Привредног суда у Београду П бр. 3566/13 од 10.04.2014.године у ставу првом изреке одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужени на исплату износа од 26.427.886,59 динара са законском затезном каматом од 10.05.2013.године па до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу плати износ од 6.397.498,56 динара са законском затезном каматом од 10.05.2013.године па до исплате, а у ставу трећем изреке одбијен је евентуални тужбени захтев за обавезивање туженог да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 26.427.886,59 динара са припадајућом каматом од 10.05.2013.године па до исплате. Ставом четвртим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади парничне трошкове у износу од 539.823,00 динара.

Привредни апелациони суд је побијаном пресудом Пж бр. 5614/14 од 23.06.2016.године у ставу првом изреке одбио жалбе тужиоца и туженог као неосноване и потврдио првостепену пресуду Привредног суда у Београду, а одбио захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против другостепене пресуде тужилац је преко пуномоћника изјавио благовремену и дозвољену ревизију, којом побија став први изреке пресуде Привредног апелационог суда у делу којим је одбијена жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда, а због погрешне примене материјалног права, и погрешно односно непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) и одлучио да је ревизија тужиоца основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом тужиоца не указује се на постојање других битних повреда које би могле бити разлог за изјављивање ревизије у смислу члана 407. ЗПП. Међутим, основан је ревизијски навод да због погрешне примене материјалног права чињенично стање није правилно ни потпуно утврђено, што је разлог за укидање нижестепених пресуда у делу одбијеног тужбеног захтева.

Према до сада утврђеним чињеницама тужилац је са привредним друштвом „ВВ“ из ... закључио уговор о краткорочном револвинг кредиту са валутном калаузулом, којим је ставио на располагање кориснику кредита износ од 1.000.000 евра у динарској противвредности уз обавезу уписа заложног права у корист банке и да са њом закључи уговор о залози на свим својим потраживањима која проистичу из оверених ситуација, која су прихватљива за банку. Уговор о залози са кредитним дужником тужилац је закључио 02.04.2012.године у коме је констатовано да је заложни дужник инвеститору „ББ“ ... (овде туженом) издао прву и другу привремену ситуацију у износима од 12.884.259,60 динара са припадајућим ПДВ и 35.727.886,59 динара са припадајућим ПДВ при чему ненаплаћени износ са припадајућим ПДВ укупно износи 19.941.125,55 динара. У АПР је по пријави од 03.04.2012.године регистровано је уговорено заложно право тужиоца према заложном дужнику, са обавезом залогодавца да приливе по основу ових потраживања усмерава на посебан наменски рачун залогодавца код заложног повериоца. Обавештење о залози тужени је примио 03.04.2012.године. На основу налаза и мишљења вештака утврђено је да је 28.12.2011.године извршено плаћање износа од 26.427.886,59 динара у корист рачуна „ВВ“ из ..., те да је изјавом о компензацији од 6.08.2012.године између осталих компензацијом измирена обавеза према „ВВ“ на износ од 9.300.000,00 динара и на износ од 12.884.2589,60 динара, те да је на претходни начин тужени у целости измирио своју обавезу по спорним привременим ситуацијама на укупан износ од 48.612.146,19 динара.

Код овако утврђених чињеница нижестепени судови закључују да је од укупног износа потраживања тужиоца од 32.825.385,15 динара по основу уговора о залози тужени по спорним привременим ситуацијама платио „ВВ“ износ од 26.427.886,59 динара пре пријема обавештења о залози од стране туженог, док је преостали износ од 6.397.498,56 динара измирио путем компензације која је спроведена након пријема обавештења о залози, због чега су за наведени износ плаћен по пријему обавештења усвојили тужбени захтев и обавезали туженог да тужиоцу тај износ исплати док су за износ од 26.427.886,59 динара тужбени захтев одбили, јер тужени у моменту када је измирио тај износ није имао сазнање да је потраживање у наведеном износу заложено овде тужиоцу.

Међутим, основан је ревизијски навод да је погрешно примењено материјално право, одредба члана 11. став 3. Закона о заложном праву на покретним стварима уписаним у регистру, којим је прописано да од дана

достављања обавештења о постојању заложног права, дужник заложеног потраживања може испунити дуг само заложном повериоцу, а не залогодавцу, осим ако је заложни поверилац дао другачија упутства.

Уговор о залози потраживања заложног дужника закључен је са тужиоцем 02.04.2012.године. Пријава за упис заложног права поднета је 03.04.2012.године. Наведени датуми су релевантни ради утврђења колико је тада било ненаплаћено потраживање „ВВ“ према туженом по основу две привремене ситуације, јер је само износ ненаплаћеног потраживања могао бити предмет уговора о залози. Ово имајући у виду да је према налазу вештака укупно потраживање по две привремене ситуације износило 48.612.146,19 динара од чега је према налазу вештака пре закључења уговора о залози плаћено 26.427.886,59 динара, те није утврђено колика је разлика, односно који износ потраживања је могао бити предмет залогe, те да ли је тај износ једнак, већи или мањи износ у залогe уписане у АПР, што су све релевантне чињенице за утврђење висине потраживања тужиоца према туженом по основу уговора о залози потраживања са „ВВ“ имајући у виду одредбу члана 11. став 3. Закона о заложном праву на покретним стварима уписаним у регистар, те да тужени после пријема обавештења износе које је платио по основу заложених потраживања морао исплатити тужиоцу.

У поновном поступку првостепени суд ће одлучујући о тужбеном захтеву у преосталом делу ценити примедбе из овог решења.

Како је укинута одлука о главној ствари, укинута је и одлука о трошковима поступка на које је обавезан тужилац да плати туженом првостепеном пресудом, која је потврђена другостепеном пресудом, јер висина трошкова и коме ће се исти и у ком износу досудити зависи од одлуке о главној ствари.

На основу изложеног, применом члана 416. став 2. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија,
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић